

A tápéi rétet nem nyitják meg.

A város birtokában levő „tápéi rétet“ rég időktől fogva tudvalevően Tápé község lakói bérlik s a község lakóinak járésze ennek a földnek megműveléséből él. A bérlőknek meg kellene kezdeniök a tavaszi munkákat, de erre nincs módjuk a határzár miatt. A polgármester kérte a tábornokot, hogy nyisság meg a tápéi rétet a bérlőknek.

A tábornok kijelentette, hogy sajnálatára ez a kérelem nem teljesíthető.

Pénzbeszerzés Budapestről.

Elmondották a tábornoknak, hogy a női szabómunkások hetvenezer korona segélyt várnak Budapestről s engedélyt kértek arra, hogy a pénzt elhozhassák a fővárosból. *Kérték továbbá, hogy kivételes és fontos esetekben, ha például a köztisztviselők fizetéséről lenne szó, Budapestről máskor is elhozhassák a Szegedet illető pénzt.*

A tábornok azt válaszolta, hogy a női szabómunkások esetében és méltánylást érdemlő más esetekben is egy városi megbízott igazolvánnyal ellátva Aradra utazhatnak, onnan telefon útján érintkezésbe léphet Budapesttel, kérve a pénznek Aradra küldését. A Budapestről leküldött összeget a szegedi városi megbízott Aradon átveszi és elhozza Szegedre.

A határzár miatt künn rekedtek utazása.

Köztudomásu, hogy a határzár miatt igen sok szegedi ember maradt künn a meg nem szállott területen s viszont sok vidéki rekedt benn a városban. Ezek a sajnálatra méltó emberek, akik családjaiktól szakadtak el s akik közül sok pénzzel sincs kellően ellátva, szerdán is csoportosan ácsorogtak a városházán. Siró asszonyok, kétségbeesett családapák kértek segítséget. Némelyek azért rimádkodtak, hogy legalább szállást adjanak nekik, mások azt kérték, hogy engedjék ki, ha már másképp nem lehet, őket is a kényszerűségből idegenben tartózkodó hozzátartozójuk után.

A kormánybiztos és a polgármester ezeknek a számandó embereknek simalmas helyzetét is lefestették de Lobil tábornok előtt, akit arra kértek, hogy segítsen a szerencsétleneken.

A tábornok a következő módon adja meg az orvoslást:

Azok a vidékiek, akik Szegeden rekedtek és Dorozsma—Budapest felé akarnak elutazni, szombaton, 19-én reggel 8 órakor a Rókus-állomás mellett lévő dorozsmai átjárónál (a villamosvasut gépházával szemben) egy csoportban gyűljenek össze. Onnan átengedik őket a dorozsmai vasuti állomáshoz.

Azok a Szegeden maradt vidékiek, akik Sándorfalva, Vásárhely, Csaba vagy Makó felé akarnak utazni, szombaton reggel 8 órakor Algyő északi határán gyülekeznek s onnan mehetnek majd tovább.

A künn rekedt szegedieket szombaton reggel 8 órakor a francia előőrsök a kettős határnál át fogják engedni.

Ez az intézkedés bizonyára sok családnak fog enyhülést szerezni. A kérdés csak az, hogy a vidéken lévő szegedieket milyen módon lehet az engedménnyől értesíteni.

A de Lobil tábornokkal való tárgyalás közel két óra hosszat tartott.

A kormányzóbiztos a kormánytól kérhet pénzt a tisztviselők fizetésére.

(Saját tudósítónktól.) Szeged gazdasági életében nagy zavarokat okoz az a körülmény, hogy a bankokban és a közpénztárakban kevés a pénz. A kereső, vállalkozó magánosoknál a papírpénznek az a bősége, amelyet a háború teremtett meg, nem nagyon csökkent. A bankokból igen sokan vettek ki pénzt még akkor, mielőtt a pénzügyi intézetek szocializálását elrendelték. Most igen sok ismert nagyvállalkozó hirdeti már, hogy mivel pénzt nem tartja magánál, vidéki intézeteknél lévő tőkéje fölött nem rendelkezik s a szegedi bankokból sem szerezhet pénzt: ennél fogva nem tud fizetni. Üzemek, vállalatok megakadhatnak a bankokban uralkodó pénzhány miatt, bár vannak esetek, amikor üriügviül használják föl egyesek ezt a pénzhányt fizetések megtérítésére. Hiszen előfordul, hogy vagyonszeres emberek 10—15 koronás számlák kiegyenlítését utasítják el a bankokra való hivatkozással. De amely vállalatoknál nagy összegeket kell folyósítani, ott korrekt fizető készség is zavarba jöhet a bankviszonyok miatt.

A pénzhányon a város további városi pénzkibocsátásával próbál segíteni. Az új ötven koronások már megjelentek és bizonyosan éppen olyan nagy lesz a kelendőségük, mint az első kibocsátású városi pénzeké volt.

A pénzhányt a köztisztviselőket is gondolkodóba ejtette. Mivel Szeged el van zárva Budapeستől, az a kérdés merül föl, hogy az állami tisztviselők és alkalmazottak honnan fogják megkapni a fizetésüket, ha az állampénztár Szegeden kimerül.

Dr. Dettre János kormányzóbiztos utasította a pénzügyigazgatóságot, hogy a közalkalmazottak fizetését a pótlékokkal együtt az esedékesség napján utalja ki az összes tárcák terhére. A kormányzóbiztos rendelete szerint a kiutalásoknál a kellő óvatossággal kell

eljárni és a kiutalásoknak a felsőbb hatóságok igazolása alapján kell történniök.

Május elsején a közalkalmazottak illetményeit valószínűleg ki lehet majd fizetni, ugyancsak a nyugdíjasok járulékait is. Jelenleg, mint dr. Sajtos Samu pénzügyigazgató kijelentette, az állampénztár korlátozott mennyiségű pénz fölött rendelkezik, úgy, hogy az utalványokat csak részben tudja kifizetni. Épp ezért legközelebb értekezlet lesz illetékes ténnyezők bevonásával, amelyen megbeszéljük, hogy az állampénztár részére szükséges pénzkészletről miként gondoskodjanak.

A tisztviselőknek nincs okuk aggodalomra. Megnyugtathatja őket az is, hogy dr. Dettre kormánybiztos de Lobil francia tábornokkal folytatott szerdai tanácskozása során a város pénzügyi helyzetéről is tett előterjesztést s azt az ígéretet kapta, hogy Aradon keresztül érintkezésbe léphet a magyar kormánnyal a tisztviselők fizetésére szükséges pénz beszerzése végett.

Művésziskola Szegeden.

Vágyaimnak és terveimnek — melyeket a nyilvánosság előtt a közel múltban elmondtam, — egyik beteljesülését látom, mikor egy kis lelkes csapat Szegeden művésziskolát létesít.

Egy művészeti szabad iskolát, mely nem a múlt sablonjain épül, nem csontos, kiszáradt akadémiai tanárokkal az élén, hanem fiatal, lelkes emberekkel, akik a most születő új renaissance harcainak érzik magukat.

Két alapvető pontra támaszkodom.

Először az új intézet nagy kulturális jelentőségére, mely egy több mint 100,000 lakosú város életére fontos befolyással lesz, másodsorban, most, a mikor nagysokára keresztül viszik a már rég szükséges decentralizálását a főváros kulturális életének, elsősorban Szeged a délvidék legjelentősebb városa, — mely amúgy is erre leginkább predesztinálva van, — jöjjön számításba.

A délvidék, melynek minden szála itt fut össze, most elzárva az anyafővárostól csak Szegedre támaszkodhat; később meg kell, hogy Szeged körül összpontosuljon.

A jó hírre szerzett városi zenede bekapcsolódna egy nagyobb méretű művésziskolába, mely a fővárostól független művészeti és kulturális teremtene, mint a nagy renaissance idejében Firenze, Verecia, Róma stb., vagy napjainkban München, Weimar, Düsseldorf stb.

Emékszünk, hogy annak idején a királyváros Szeged 1.000.000 koronát szavazott meg márhó-holnapra elvesző ostoba cifraságokra. Bocsássuk ezt meg; de követeljük a kultura nevében, hogy áldásosan kamatozó, aránytalanul kisebb összeget bocsásson a megalakuló iskola céljaira, hogy az új, a szép Magyarországra részére lelkes fiatalságot, a szépet kedvelő és annak szükségét érző embereket neveljünk.

Nem engedjük, hogy ezt a messzenyúló tervet, közbevetésekkel elodázzák. — más fontosabb dolgok előtt állunk. Fontosabb és a jövőre nézve jelentősebb tény nem lehet, mint a kultura.

Csak a múlt és a társadalom a bűnös, hogy a szellemi és testi munkások előtt most megnyitott kulturális világ nekik üres, hogy e derék és tanulni akaró munkás a Beethoven koncerten elalszik, hogy inkább a Csárdáskirályné, mint Shakespeare tetszik, hogy a képek és szobrok előtt értelmetlenül megy tovább.

Ez a nagy feladat vár reánk, hogy az életbe induló fiatalságot más szellemben ne-

Husvétii illatszerek kaphatók
a Segesváry drogeriában Kárász-utca.